

Văn Bình biết là bị kẹt. Đối phương nghi ngờ đã hỏi mặt khẩu liên lạc. Vừa hỏi, hấn vừa nhắc nòng súng tiêu liên. Nhưng Văn Bình đã tiến một bước, xòe bàn tay, phát atemi ngang cuống họng. Hấn béo như trâu lẩn mà phát atemi nhẹ nhàng đã quật ngã lẩn chiêng. Sự tàn rụi của địch đột nhiên làm chàng cut hứng. Chàng định nhìn hấn cầm cự ít ra vài hiệp mới chịu nằm bẹp, ngờ đầu chàng mới ra tay đã thảm bại.

Tên lính còn rắng nắm khẩu súng. Văn Bình dấn mạnh vào bàn tay hấn. Hấn nắm lìm luôn.

Văn Bình không phải mất công tìm lâu. Lối xuống hầm là một lỗ tròn, vừa lọt hai người đàn ông trung bình, được dây kim bằng tấm ván ép to như cái nong phơi thóc. Đường như cửa hầm được dây kín để ngừa bụi, hoặc để phòng té ngã, chứ không phải để giữ bí mật, vì thoát nhìn, ai cũng biết.

Văn Bình gạt phăng tấm gỗ nhẹ như bấc, và chuẩn bị bước xuống. Phía dưới là nhà hầm rộng, rộng bằng cái sân chơi lợp mái của trường học. Hấn đây là thạch động ăn ngầm dưới đất, không phải là giao thông hào.

Đường xuống hầm tối om, nhưng chỉ hai phút sau, lấp loáng ánh sáng đèn cây, rồi đến ánh sáng đèn nê-ông.

Văn Bình áp má vào cánh cửa gỗ. Qua kẽ hở,

chàng được mục kích một cảnh tượng không thể nào quên.

Bên trong là một văn phòng giấy má ngòu ngang. Đại tá Woòng đứng chống nạnh giữa phòng, mặc đồ nguy trang đeo súng lục và đội mũ sắt. Mặt hấn dăm chiêu một cách khác thường. Đột nhiên, hấn giơ cườm tay xem giờ. Rồi buông thõng :

— Quái lạ!

Hấn quay lại nói với hai người đàn ông trung niên mặc âu phục mà Văn Bình biết là YK và Rimbô:

— Máy bay lên thẳng sắp cất cánh. Sớm muộn, vùng này sẽ bị oanh tạc. Hai ông ra sân bay trước, tiện hơn. Tôi sẽ đến sau.

Một giọng nói quen thuộc cất lên, giọng nói dấm dẩn của YK :

— Chùng nào bản mặt ước giữa chúng ta bắt đầu có hiệu lực?

Woòng đáp :

— Trong vòng một tuần. Một tuần lễ là chậm nhất.

Cửa hé mở, đại tá Woòng nghênh ngang bước ra, Hấn nện gót giày thinn thạch qua chỗ Văn Bình núp song không nhìn thấy chàng. Thoạt tiên, chàng toan tấn công, nhưng sau một loáng cân nhắc, chàng rút tay lại.

Trong phòng có tiếng bàn ghế xô lục cục. Rồi tiếng chân người.

Một tên linh võ trang tiểu liên AK dẫn YK và Rimbô vào một con đường nhỏ. Văn Bình làm lì bảm sát.

5 phút sau, toàn thể ra đến sân bay bí mật.

Phi trường ti hon này nằm gọn trong lòng trái núi, đứng trên cao không thể khám phá ra. Nép mình trong tối Văn Bình mỉm cười khi thấy tên linh gác tiểu liên vào vách đá, rồi đánh diêm châm thuốc lá. Mùi thuốc lá Đại tiền môn thơm tho quạt vào mũi Văn Bình. Thuốc lá Trung cộng thơm thật, song Văn Bình không thèm. Chàng thích Salem đậm vị bạc hà hơn. Ngoài Salem, chàng không ưa thứ thuốc lá nào nữa. Cũng như ngoài thú yêu đương bừa bãi, và uống rượu huyết.ky bừa bãi, Văn Bình không đa mang gì nữa.

Chàng rón rén tiến lại gần địch. Hắn dựa vách núi về mặt phơn phở, có lẽ từ sáng đến giờ hắn mới được thanh thoi rit diều thuốc lá thơm đắt tiền.

Chàng chỉ còn cách đối phương một xải tay. Chàng dự tính kêu tên cho hắn ngoảnh lại. Khi ấy, chàng mới tặng hắn một phát thật mạnh, đưa hắn về châu Diêm chúa.

Nhưng chàng sắp vươn tay thì đối phương đổi vị trí và lách ra xa.

Đối phương bất thần nhìn thẳng về phía chàng. Đang núp sát tường, chàng phải lao ra vùng sáng.

Tên linh giật mình, tay đặt lên cò súng và lúng túng thối lui tránh đòn.

Nửa phút đồng hồ bối rối của địch là dịp may bằng vàng của Văn Bình Chàng lướt theo hắt, xuất hai ngọn quyền cùng một lúc. Chàng pha trộn võ Thiếu lâm cổ kính với quyền Anh bay bướm; một bàn tay phóng chưởng, bàn tay kia nắm tròn quạt vào thái dương tên linh theo tư thế « suy nh » thông thường của võ Hồng mao.

Tên linh dờ người ra như bị thôi miên khiến cả hai đòn đều trúng đích dễ dàng.

Hắn loạng choạng, Văn Bình bồi thêm ngọn độc cước.

Bị tấn công hạ bộ, tên linh rú lên thảm thiết. Hắn có cảm giác như ruột gan hắn bị cắt đứt từng khúc, khí quản bị bít chặt, hơi thở không thâm nhập buồng phổi được nữa. Hắn say đòn lắc lư nhưng chưa chịu đầu hàng. Mắt hắn vẫn bắn tia lửa sát nhân rùng rợn. Miệng hắn mím chặt, chịu đau. Động mạch cổ nổi lên cuộn cuộn, tưởng như sắp phá tung làn da tuôn máu ồng ộc.

Văn Bình quạt cú thôi sơn vào cằm địch. Tên Minh quay tit một vòng như cánh quạt rồi đứng yên.

Hắn bị đòn qua đau nên chết đứng. Hắn đưa hai bàn tay lên che mặt, phản ứng thông thương của kẻ bị tấn công tới tấp. Song Văn Bình không

thoi mặt nữa. Chàng nhấm ngực và bụng đánh vùi. Lâu ngày bận việc tui tít, Văn Bình không có dịp rượt lại quyền Anh. Thời gian còn được phục vụ thường trực tại Sài Gòn, chàng thường dành mỗi sáng một giờ để quần thảo với bao cát treo lủng lẳng trong phòng tập của Sở Mật vụ. Chàng đeo găng da dầm lên tiếp không nghỉ và dấm cả giờ mà không thở dốc, thần sắc như không. Tập xong, chàng chui vào phòng tắm, ngửa cổ cho nước lạnh từ hoa sen chảy xuống đùa nghịch với cô gái xinh xắn giữ đồ đạc trước khi mặc quần áo phóng xe đua như bay trên đường phố thủ đô đồng đức.

Tình trạng tên lính đưa thân chịu dấm khiến chàng liên tưởng đến những buổi tập tại Sài Gòn.

Bưng, bưng... Chàng tống hai quả địa rét ác liệt. Nạn nhân bắn vào tường, tuy nhiên vẫn ráng đứng thẳng, chưa chịu khom lưng.

Bóc, một tiếng khô khan... Văn Bình dấm xet vào cằm nắn. Trúng trái dấm móc này phồng đã được chôn sâu trong bê-tông cũng nghiêng, hưởng hồ con người bằng xương bằng thịt. Xương ống chân hấn rung động, đầu lắc lư như bà già lên đồng, rồi hấn ngã huych ra đất, nằm mọp luôn, không cựa quậy. Văn Bình thương tình, không nỡ hạ độc thủ. Dầu sao hấn đã cũng mất nhiều năm tháng tập luyện mới tạo được lớp da cứng rắn giới chịu đòn.

Trong bộ đồ đen, Văn Bình ung dung ra giữa sân bay. Chiếc trực thăng duy nhất đã được nguy trang cần nhận bằng lá cây xanh rì. YK trầm ngâm hút thuốc lá, trong khi Rimbô cúi hời dống chiếc cặp da dày cộm cầm tay.

Xung quanh, không một bóng người. Văn Bình đến tận nơi mà YK không biết. Đến khi chàng chia tay ra chào, YK mới nhìn chàng bằng cặp mắt sững sốt vô biên :

— Trời ơi !

Văn Bình cười nhạt :

— Chào ông.

Rimbô rút tay thật nhanh vào túi. Văn Bình nghiêm mặt :

— Yêu cầu ông bạn rút tay ra. Rút tay ra, nhớ chưa ? Ông nên biết điều, kéo tôi phải tàn nhẫn, điều tôi không muốn, không bao giờ muốn.

Rimbô ngưng ngưng buông thõng hai tay ra ngoài.

YK đứng sững như bị chôn chân trên nền xi-măng. Hấn tiếp tục quan sát Văn Bình từ đầu xuống chân, như thể chưa tin chàng là Văn Bình thực thụ. Hấn lăm lăm :

— Z, 28 !

— Vâng, Z 28 hấn hạnh tái ngộ với ông.

Hấn lắc đầu, giọng bằng khuàng :

— Nếu anh là Z.28 thì tôi điên mất. Anh chưa

chết ư ?

— Ai bảo ông là tôi chết ?

— Woong.

— Hừ., hần lừa ông.

— Giờ đây anh định giết tôi phải không ?

— Không.

— Váy anh lộn lộn vào R, làm gì ?

— Đề bắt quá tang ông đang ăn vụng. Đồng thời, đề xin ông tờ giấy ông vừa ký kết với địch.

— Chẳng có tờ giấy nào cả.

— Ông nộp ngay cho tôi. Tôi kính nể ông, song ngược lại, ông không nên dồn tôi vào thế bí. Trong trường hợp ấy, tôi sẽ phải có cử chỉ vũ phu đối với ông.

Mặt YK tái mét. Hần luồn tay vào cặp da, rút ra cái phong bì vàng, giọng buồn bã pha lẫn lo sợ.

— Đây ông cầm lấy.

Văn Bình khoát tay ra lệnh cho YK :

— Mời ông trèo lên trục thẳng.

Rimbô lặng lẽ bước theo chân YK : Văn Bình chặn lại :

— Ông chưa được phép.

Rimbô trừng mắt :

— Anh không có quyền ngăn cản tôi.

Văn Bình đập vai hần :

— Vâng, ông nói đúng, tôi không có quyền, nhưng khôn nổi theo luật rừng xanh thì trái dấm

của tôi có quyền, nếu ông nàiich thêm nữa, tôi sẽ đánh ông ngã gục.

— Anh muốn gì ? Tôi là ngoại kiều lại là nhân vật ngoại giao cao cấp. Anh xó rờ đến tôi, dư luận quốc tế sẽ không tha. Tôi trân trọng yêu cầu anh tôn trọng công pháp quốc tế.

Văn Bình véo tai Rimbô uھر thầy giáo véo tai cậu học trò nghịch ngợm :

— Tôi bắt đầu tôn trọng quốc tế rồi đây, ông bằng lòng chưa ?

— Đại tá không được hỗn xược.

Văn Bình tát trái, Rimbô ngã nhào hai vòng. Hần lóp ngóp bò dậy, máu me đầy mặt. Văn Bình quát :

— Trao cái cặp da cho tôi.

Rimbô phân trần với YK :

— Phiền ông giải thích cho đại tá Z. 28 hiểu rằng cái cặp da này là va-li ngoại giao được hưởng quyền bất khả xâm phạm quốc tế.

Văn Bình cười gằn :

— Trái dấm của tôi lại được hưởng quyền xâm phạm quốc tế.

— Ông phải giết tôi chết mới đoạt được cặp da đựng tài liệu của tôi.

— Vậy tôi sẽ giết ông.

Văn Bình tiến lên, Rimbô vội tháo lui, cặp mắt thất thần :

— Ô hay ông định làm thật ư ?

Văn Bình khoa tay :

— Trong nửa phút, ông sẽ biết tôi làm thật hay giả. Trước hết tôi sẽ bẻ ông gãy cổ.

YK xen vào :

— Ông Rimbô, ông nên nghe tôi, trao cặp da cho hắn. Đến tôi hắn còn không tha, thì đừng hòng hắn tha ông. Hắn là gã đồ tể tàn bạo nhất thế giới. Hắn chỉ tuân lệnh lão Hoàng thôi.

— Vâng, tôi đồng ý.

Hắn đưa cái cặp da nặng cho Văn Bình. Văn Bình không ngờ Rimbô là con cáo già trong nghề điệp báo hành động; thừa cơ chàng khinh địch hắn nhào vào người chàng. Khối thịt to lớn của hắn là một lợi điểm quan trọng. Lệ thường trong các cuộc quần thảo tay đôi người Âu to con nên dễ nắm phần thắng. Tuy nhiên Rimbô lại không biết rằng Văn Bình từng khuất phục nhiều khối thịt to lớn gấp đôi gấp ba hắn.

Nhiều lần, chàng đã đấu sức với đám du côn bến tàu ở châu Âu tên nào cũng nặng trên trăm kí lô và cao xấp xỉ hai mét, quả phạt thủ bằng trái ba lông, và quả banh cứng như sắt này rơi vào ai là người ấy bẹp dí.

Lại có lần phiêu giạt bên Nhật, Văn Bình thi vật với các nhà quán quân Sumô. Sumô là môn vật thông dụng của xứ Phù tang tam đảo. Võ địch Su-

mô béo như cái chum và cân nặng bằng hai-bao gạo lớn. Nắm được ai họ quăng bổng lên không như con nhái bén. Thế mà Văn Bình vẫn thắng. Hoặc nếu không thắng chàng cũng không thua.

Rimbô vừa xô lại, chàng đã né và giáng sống bàn tay trong một thế chặt ghè gớm. Nhưng Rimbô thoát khỏi miếng atemi này và rướn thẳng người, tấn công chàng lần thứ hai, bằng song quyền hơi giữa mặt chàng.

Quan sát lối đánh của Rimbô, Văn Bình biết hắn là địch thủ có hạng với trái dấm dư sức đập đổ bức tường.

Tuy nhiên, hắn lại phạm một yếu điểm lớn có tính cách quyết định. Có lẽ hắn thiên về quyền Anh nên thiếu sự nhanh nhẹn diềm ảo, đặc diềm của quyền thuật Á đông.

Rimbô lao quá địa-rét mạnh như trời giáng hạ. Trái thoi sơn này có thể chẻ xương mặt Văn Bình làm đôi, hoặc ít ra cũng đập nát hàm răng trắng muốt và đều đặn của chàng. Nhưng Văn Bình đã cúi đầu tránh. Rimbô bồi thêm quả dấm móc bằng tay trái.

Tay trái thường yếu hơn tay mặt nên Văn Bình chờ quả dấm gần chạm mới chộp lấy, và dùng một thế nhu đạo cực hiểm bẻ gấp. Dầu khô, hắn vẫn không gỡ nổi thế khóa độc địa của kẻ quen nghề trận mạc có dư kinh nghiệm như Văn Bình.

Trực thăng Pháp nổi tiếng trên thế giới về máy móc bền bỉ, và chính xác, lại được chuyên viên Phòng Nhi Pháp lái thì xe Mét xê đét ống nhún dầu chạy trên xa lộ Biên hòa cũng vị tất êm bằng.

Mặt YK hơi tái, Văn Bình giờ cặp da lên khoe :

— Cám ơn ông. Nhờ sự hợp tác gián tiếp của ông, Sở Mật vụ đã nắm được bộ mặt mã mới nhất của Phòng Nhi. Ông biết không ? Sở Mật vụ đã ghi âm từ mấy tháng nay các bức điện của Phòng Nhi từ Đông Dương đánh về : mặt mã Phòng Nhi còn bí hiểm hơn cả mặt mã Vigenere, thứ mặt mã được Liên xô thích nhất. Ông Hoàng không muốn gây thù chuốc oán với Phòng Nhi nên tôi không giết Rimbô, tôi chỉ tịch thu cái cặp da của hắn là đủ.

Rimbô nghiêng rặng :

— Rồi anh coi. Trong mấy phút nữa, cái cặp da sẽ trở về tay tôi.

Hắn nói thật, không phải dọa dùa. Vì từ phía sau có tiếng gió vù vù. Biết bị đánh trộm, Văn Bình đảo người. Quay mặt lại, chàng nhận ra đại tá Woòng. Cặp mắt viên đại tá Tinh báo Sở đỏ hoét như bát máu tươi. Hắn thủ trong tay thanh mã tấu dài, lưng dầy như dao rựa, lưỡi mỏng như kiếm Nhật, cán tròn bằng sừng tê giác. Hắn vừa hơi mã tấu ngang đầu theo thế « Quan Bình hiển ấn » của thương pháp Trung hoa, chuyên sức mạnh của hai cán tay vào thép mã tấu, nếu Văn Bình

lách chậm thì vai chàng đã bị chẻ đôi.

Văn Bình nói, giọng khinh bỉ :

— Không ngờ một người có võ công cao siêu như đại tá lại cần trộm !

Woòng rit the the :

— Văn Bình, anh phải đền mạng.

Văn Bình nghiêng đầu :

— Hân hạnh được thụ giáo đại tá. Mời đại tá ra đôn.

Chẳng nói chẳng rằng, Woòng xia mũi mã tấu theo thế « yển tử lược thủy », toan chém vạt mặt chàng từ cằm lên mang tang. Đề cản đòn, Văn Bình chỉ có con dao nhỏ xiu. Trước lưỡi mã tấu nặng nề, con dao tí hon của chàng như châu chấu đá xe ; tuy vậy, chàng vẫn khoan thai tiến thoái nhịp nhàng, không mấy may nao núng. Trong dờ ; ngang dọc, chàng đã nhiều lần đấu dao trong hoàn cảnh chênh lệch, địch xử dụng trường kiếm, chém sắt thành bùn mà chàng chỉ có con dao díp bé bỏng, loại dao gọt cam tầm thường. Nhưng sự chênh lệch về võ khí đã được khắc phục bằng nghệ thuật cao siêu.

Keng... keng... .

Suýt nữa con dao tí hon của Văn Bình bị gạt hẳn. Kim khí chạm nhau gây ra âm thanh rùng rợn. Văn Bình ghé răng như vừa cắn trái khế thật chua. Woòng đảo mã tấu, chém ngang họng, chàng lại

hoành dao ra đỡ, nhưng hấn chém quá mạnh làm lưỡi dao của chàng cong veo. Woòng lại chém, Văn Bình lại đỡ, lần này lưỡi dao của chàng bị tiện mất phân nửa.

Lợi thế, hấn dẫn lên, định thanh toán chàng trong chớp mắt. Văn Bình nhảy lùi, hấn rượt theo. Chàng phi cán dao vào mặt hấn. Đòn phi đao của chàng chỉ có tinh cách hư trương, đại tá Woòng đại đột bước tréo chân để tránh. Một phần mười tích-tắc đồng hồ này đã được Văn Bình lợi dụng triệt để ; thừa cơ hấn né trái, chàng nhảy vọt lên cao, phóng cạnh bàn chân vào cườm tay cầm mã tấu.

Hấn không phải là võ sĩ trung cấp để một ngon cước có thể làm rớt khi giới, nhưng Văn Bình đã bồi thêm cái đá thứ hai, ác liệt hơn, Hấn nhăn mặt, biểu lộ sự đau đớn, song hấn vẫn chưa chịu buông tay. Văn Bình kết thúc bằng atêmi cùi trở vào huyết nai-sôkô trên nút cườm tay, thanh mã tấu nặng gần 15 ki vượt rơi xuống đất.

Văn Bình không thể hạ tiếp độc thủ vì Rimbô đã nín hơi rình cơ hội phục thù từ nãy. Hấn lượm sẵn một hòn đá lớn hình tam giác góc nhọn hoắt như mũi dùi, nhắm gáy chàng ném thật mạnh. Trúng viên đá chàng có thể thiệt mạng, hoặc ít ra cũng bị thương.

May cho chàng, hòn đá quái ác chỉ trúng bả

vai. Nhưng vì bị tấn công bất thần nên nách chàng bị lũng một lỗ lớn, máu phụt có vôi.

Chàng ôm bịt vết thương và quay đầu lại, vẻ giận dữ hiện trên khuôn mặt khôi ngô và bình tĩnh. Rimbô tháo chạy, nhưng Văn Bình đã lẹ làng như gió cuốn, thọc ngón tay vào mắt địch. Khuôn mặt trắng trẻo của Rimbô biến thành đồng thịt nhầy nhụa. Văn Bình hét tiếng kiai rùng rợn, rồi kết liễu đời Rimbô bằng phát atêmi xuyên thủng hoành cách mô.

Rimbô gieo mình, không kịp buông tiếng nấc vĩnh biệt. Trong khi ấy, Woòng đã vùng dậy, Văn Bình lại chụp lấy hấn. Song YK không để cho chàng yên. Hấn khệ nệ bung lưỡi mã tấu, quát to :

— Văn Bình, đầu hàng kẻo chết !

Văn Bình buông Woòng ra. Lưỡi mã tấu chém xat vạt áo của chàng. Bị thêm vết thương nữa, Văn Bình cảm thấy đuối sức. Nhưng chàng không còn thời giờ nghĩ đến thương tích nữa. Chàng biết là chậm chân thì Woòng và YK sẽ giết chàng. Chàng bèn thu tàn lực vào hai cánh tay, hươi quyền tới tấp.

Đột nhiên, một loạt đạn nổ ròn. Văn Bình co chân nhảy khỏi vòng chiến, Từ thạch động đen ngòm xuất hiện hai tên linh mặc đồ đen. Đại tá Woòng reo mừng

— May quá, bọn mày đến kịp.